

Arrest

nr. 218 533 van 20 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 14 september 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 oktober 2018 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 januari 2019.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 183 939 van 17 maart 2017 omdat geen geloof wordt gehecht aan haar beweerde problemen met en vrees ten aanzien van haar familie en stam. Tevens werd geoordeeld dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar volgend verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde vluchtmotieven die zij in het verleden heeft uiteengezet, namelijk de vrees te zullen worden gedood door haar eigen familie omwille van het oneer dat zij haar familie in het verleden aandeed. Verzoekster stelt dat haar ondertussen ex-echtgenoot B.O.H. door haar familie werd gedood waardoor zij ook het risico loopt om als wraak door zijn familie te worden gedood.

Ter ondersteuning van haar volgend verzoek legt verzoekster een kopie neer van een scheidingsakte en een kopie van de overlijdensakte van haar ex-echtgenoot B.O.H.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin

aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. De Raad wijst er op dat aangezien reeds in het kader van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen en die de nieuw aangevoerde elementen vermogen aan te tonen, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoot in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend of te zullen kennen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het volharden in eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij de gedane bevindingen van de commissaris-generaal niet weerlegt noch ontkracht. De commissaris-generaal stelt op correcte wijze vast dat verzoekster naar aanleiding van haar volgend verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wat geen ander licht vermag te werpen op de eerdere appreciatie van het CGVS en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij het vluchtrelaas van verzoekster ongeloofwaardig werd bevonden. Ook wordt op goede gronden vastgesteld dat de documenten die verzoekster neerlegt ter staving van haar volgend verzoek niet van die aard zijn dat zij de teloorgegangene geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas kunnen herstellen en de nieuw aangevoerde elementen vermogen aan te tonen.

Zo gaat verzoekster er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. In casu betreffen de door verzoekster neergelegde overlijdensakte en scheidingsakte loutere fotokopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Bovendien wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat uit de overlijdensakte niet kan worden afgeleid dat verzoeksters ex-echtgenoot daadwerkelijk vermoord werd door haar familie daar dit soort informatie niet wordt opgenomen in een overlijdensakte. Zelf geeft verzoekster overigens geen enkele verduidelijking omtrent de omstandigheden waarin of de manier waarop haar ex-echtgenoot vermoord zou zijn geweest. Tevens wordt opgemerkt dat verzoekster tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming, noch tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal, noch in het kader van haar beroepsprocedure concrete elementen aanhaalde waaruit bleek dat haar toenmalige echtgenoot problemen in Irak kende omwille van zijn huwelijk met haar. Het is dan ook geheel ongeloofwaardig dat hij 2,5 jaar na zij vrijwillige terugkeer en meer dan een jaar na hun beweerde scheiding zou gedood zijn door verzoeksters familie. De Raad onderstreept dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen. Daarenboven blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er in Irak sprake is van grootschalige fraude met documenten en zowat elk document tegen betaling verkregen kan worden.

Daar niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde problemen met en vrees ten aanzien van haar familie en stam, maakt zij evenmin aannemelijk zich als alleenstaande moeder, in de mate haar beweerde scheiding kan worden aangenomen, zonder sociaal netwerk in een kwetsbare positie te bevinden.

4.2. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie vervat in

het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt met het louter tegenspreken en omkeren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen geen concrete elementen bij die aantonen dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is en dat er zich een andere conclusie opdringt.

In zoverre verzoekster aanvoert dat als alleenstaande ouder met een minderjarig kind zonder sociaal netwerk het risico loopt slachtoffer te worden van ernstige schade, herhaalt de Raad dat geen enkel geloof wordt gehecht aan het door haar aangemeten profiel als alleenstaande moeder zonder sociaal netwerk. Verzoeksters betoog dienaangaande mist derhalve elke ernst en feitelijke grondslag.

De loutere verwijzing naar haar profiel als sjjiitische moslima en de COI Focus aangaande de veiligheidssituatie in Bagdad volstaan niet om aan te tonen dat dat verzoekster, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Verzoekster laat na dit in concreto aan te tonen.

Verzoekster toont derhalve geen persoonlijke omstandigheden aan die in haar hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

5. In de mate verzoekster voorhoudt dat de commissaris-generaal niet geoordeeld heeft dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refolement, kan zij niet worden gevolgd.

De conclusie van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefolementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

Het staat buiten kijf dat de commissaris-generaal zijn wettelijke verplichting zoals bepaald in voormeld artikel 57/6/2, §2 heeft vervuld. Het is overigens duidelijk dat de conclusie van de bestreden beslissing is ingegeven door alle motieven eraan voorafgaand en niet enkel deze met betrekking tot de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad.

6. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep.

In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 8 januari 2019, voert verzoekende partij aan dat haar dossier terug gestuurd moet worden naar het CGVS voor een zorgvuldig onderzoek.

5.1. De Raad wijzigt zijn standpunt zoals uiteengezet in voormelde beschikking.

Verzoekende partij legt in het kader van haar volgend verzoek om internationale bescherming een kopie voor van haar scheidingsakte en een kopie van de overlijdensakte van haar ex-echtgenoot B.O.H..

In het kader van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet dient de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen een volgend verzoek niet te onderwerpen aan een inhoudelijk onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Wel dient hij na te gaan of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het onderzoek van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dient dan ook hierop toegespitst te worden. De zorgvuldigheidsplicht legt in hoofde van de verwerende partij op om zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding om zodoende met voldoende kennis van feiten te kunnen oordelen of het aangebracht element een nieuw element is dat in aanmerking komt voor een inhoudelijk onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter niet dat er afdoende rekening werd gehouden met de echtscheidingsakte door verzoekster neergelegd. Zo wordt wat de echtscheidingsakte betreft enkel opgemerkt dat hieraan geen bewijswaarde wordt gehecht daar dit slechts een fotokopie betreft en alle Iraakse documenten op illegale wijze te verkrijgen zijn.

Te dezen ligt de zorgvuldigheidsplicht bij verwerende partij die erin bestaat om te onderzoeken of er nieuwe elementen aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Uiteraard beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid aangaande de bewijswaarde van de aan haar voorgelegde documenten, doch zij kan er zich niet toe beperken om enkel te stellen dat vermits het een loutere fotokopie betreft en alle Iraakse documenten op illegale wijze te verkrijgen zijn, er geen bewijswaarde kan gehecht worden aan de scheidingsakte, zonder een daadwerkelijk onderzoek te voeren naar het desbetreffend document. Uit nazicht in het administratief dossier blijkt dat de echtscheidingsakte niet eens vertaald werd noch dat er tijdens het gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken de belangrijkste zaken ervan met behulp van de tolk werden vertaald.

Uit de bijlage 26 van de zoon van verzoekende partij evenals uit het afschrift van een akte uit de registers van de burgerlijke stand (verzoekschrift, stuk 3) blijkt daarenboven dat haar zoon dezelfde familienaam als zij zelf draagt.

Uit de bestreden beslissing valt niet af te leiden dat de commissaris-generaal heeft onderzocht of verzoekende partij daadwerkelijk gescheiden is dan wel een alleenstaande moeder is, laat staan dat hiermee rekening is gehouden.

Te dezen ligt de zorgvuldigheidsplicht bij verwerende partij die erin bestaat om te onderzoeken of er nieuwe elementen aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel

48/4 in aanmerking komt. Door voormelde elementen niet in rekening te brengen, heeft verwerende partij dan ook tekort geschoten in haar zorgvuldigheidsplicht en is daardoor ten onrechte tot de conclusie gekomen dat verzoekende partij geen nieuwe elementen heeft aangebracht zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

5.2. Bijgevolg lijkt het er op dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

6. Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 31 augustus 2018 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS